

" মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞান যোগৰ শক্তিয়ে বায়ুমণ্ডল শুদ্ধ কৰি তুলিব লাগে , স্বদৰ্শন চক্ৰে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে "

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা কথাৰে এইটো সিদ্ধ হৈ যা য় যে আত্মা কেতিয়াও জ্যোতিত বিলীন হৈ নাযায় ?

উত্তৰ: এনেকৈ কোৱা হয় – যি পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত সেয়াই চলি আছে..... তেন্তে নিশ্চয় আত্মাই নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) পুনৰাবৃত্তি কৰে। যদি জ্যোতি জ্যোতিত বিলীন হৈ যায় তেন্তে পাৰ্ট সমাপ্ত হৈ গ'ল তেতিয়া “অনাৰ্দ্ৰ ড্ৰামা” বুলি কোৱাটোও ভুল হৈ যায়। আত্মাই এটা পুৰণা চোলা (শৰীৰ) এৰি অন্য নতুন এটা লয়, বিলীন হৈ নাযায়।

গীত: অ ' দূৰ গিৰ পথিক আমাকো লগত লৈ যোৱা (অ ' দূৰ কে মুচাকীৰ)

ওঁম শান্তি। এতিয়া যিসকল যোগী আৰু জ্ঞানী সন্তান আছে, যিয়ে অন্যক বুজাব পাৰে, তেওঁলোকে এই গীতটিৰ অৰ্থ যথাৰ্থ ৰীতিৰে বুজিব পাৰে। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলো কবৰত সমাধিস্থ হৈ আছে। কবৰত সমাধিস্থ বুলি তেওঁলোকক কোৱা হয় যাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে, যি তমোপ্ৰধান হয়। যিয়ে স্থাপনা কৰিছে আৰু জন্ম-জন্মই পালনাৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছে, তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিছে। আদিৰ পৰা অন্তলৈকে কি-কি ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছে - হিচাব উলিয়াব পাৰা। হৃদয় যি নাটক আছে তাতো মুখ্য ড্ৰামাৰ (নাটক) যি ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা), ডাইৰেক্টৰ (পৰিচালক), এক্টৰ (ভাওৰীয়া) থাকে, তেওঁলোকৰহে মান হয়। কিমান প্ৰাইজ (পুৰস্কাৰ) পায়। চমৎকাৰ দেখুৱায় নহয়। তোমালোকৰ আকৌ হৈছে জ্ঞান যোগৰ চমৎকাৰ। এতিয়া মনুষ্যইতো এইটো নাজানে যে মৃত্যু সমাগত, আমি এই ড্ৰামাত কিমান জন্ম লওঁ, ক'ৰ পৰা আহো? বিস্তাৰত গোটেই জন্মকতো তুমি বা আমি জানিব নোৱাৰো। বাকী এই সময়ত আমাৰ ভৱিষ্যতৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ চলি আছে। দেৱতাটো হ'ব কিন্তু কি পদ পাবাগৈ, তাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৪৪ জন্ম লৈছে। এতিয়া নিশ্চয় এওঁলোকেই ৰজা-ৰাণী হ'বগৈ। তেওঁলোকৰ বৈশিষ্ট্য সমূহো জানা। প্ৰেক্ষিকেলত সাক্ষাৎকাৰো কৰায়। ভক্তি মাৰ্গতো সাক্ষাৎকাৰ হয়। সেয়াটো যাক ধ্যান কৰা যায় তেওঁৰেই সাক্ষাৎকাৰ হয়। কৃষ্ণৰ শ্যাম বৰণীয়া চিত্ৰ দেখিলে, তেওঁক ধ্যান কৰিলে তেনেকুৱাই সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। বাকী কৃষ্ণ এনেকুৱা শ্যাম বৰণৰ নহয়। মনুষ্যৰ এই কথাবোৰৰ জ্ঞান অলপো নাই। এতিয়া তোমালোক প্ৰেক্ষিকেলত আছা। সূক্ষ্মবতনতো দেখা, বৈকুণ্ঠতো দেখা। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ জ্ঞান। আত্মাৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াত তোমালোকে যি সাক্ষাৎকাৰ কৰা সেই বিষয়ে তোমালোকৰ জ্ঞান আছে। বাহিৰৰ মনুষ্যসকলৰ যদিও আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় কিন্তু তাৰ জ্ঞান নাই। তেওঁলোকেতো আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। আত্মাতো যথাৰ্থ তৰা হয়েই। এয়াতো বহুত দেখা পোৱা যায়। যিমান মনুষ্য আছে সিমানই আত্মা আছে। মনুষ্যৰ শৰীৰ এই দুচকুৰে দেখা পোৱা যায়। আত্মাক দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা পোৱা যায়। মনুষ্যৰ ৰং-ৰূপ ভিন্ন-ভিন্ন, আত্মা ভিন্ন-ভিন্ন নহয়, সকলো আত্মা একেই। কেৱল পাৰ্ট (ভূমিকা) সকলো আত্মাৰ ভিন্ন-ভিন্ন। যেনেকৈ মনুষ্য সৰু-ডাঙৰ থাকে তেনেকৈ আত্মা সৰু-ডাঙৰ নাথাকে। আত্মাৰ এটাই আকাৰ। যদিহে আত্মা জ্যোতিত বিলীন হৈ যায় তেন্তে পাৰ্ট পুনৰাবৃত্তি কেনেকৈ কৰিব? গায়নো কৰা হয় – যি পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত সেয়াই চলি আছে..... এই অনাৰ্দ্ৰ ৱন্দ ড্ৰামা (বিশ্ব নাটক) চক্ৰ লগায়েই থাকে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। মহৰ নিচিনাকৈ আত্মাসকল উভতি যায়। মহকতো এই দুচকুৰে দেখা পোৱা যায়। আত্মাক দিব্য দৃষ্টি অবিহনে দেখা পোৱা নাযায়। সত্যযুগতো আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰৰ দৰকাৰেই নাথাকে। এইটো বুজি পায় যে মই আত্মাই এটা পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন এটা ল'ম। পৰমাত্মাকতো নাজানেই। যদিহে পৰমাত্মাক জানে তেন্তে সৃষ্টি চক্ৰকো জনা উচিত।

গতিকে গীতত কোৱা হয় - আমাকো লগত লৈ যোৱা। অস্তিমত বহুত অনুতাপ কৰে। সকলোৱে নিমন্ত্ৰণ পায়। নিমন্ত্ৰণ দিবৰ কাৰণে কিমান উপাই উলিয়াই থকা হৈছে।

শান্তি-শান্তি বুলিতো সকলোৱে কয় কিন্তু শান্তিৰ অৰ্থ কোনোৱে নাজানে। শান্তি কেনেকৈ হয়, সেয়া তোমালোকেহে জানা। যিদৰে ঘানিত সৰিয়হৰ বীজ পিচা হয় তেনেকৈ বিনাশতো সকলোৰে শৰীৰ শেষ হৈ যায়। আত্মাক পিচিব নোৱাৰি। আত্মাটো গুছি যাব। এনেকৈ লিখাও আছে যে আত্মা মহৰ নিচিনাকৈ গুছি যায়। এনেকুৱাতো নহয় যে সকলো পৰমাত্মাহে গুছি যাব। মনুষ্যই একোৱে বুজি নাপায়। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ অন্তৰ কি, এয়াও নাজানে। কয় আমি সকলো ভাই-ভাই গতিকে ভাই-ভাই হৈ থকা উচিত। তেওঁলোকে এয়া নাজানে যে সত্যযুগত ভাই-ভাইঅথবা ভাই-ভনী সকলোৱে পৰস্পৰে

ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) চলে। তাত লোণপানীৰ (তিক্ততা) কথাই নাথাকে। ইয়াত চোৱা এতিয়াই ক্ষীৰখণ্ড, এতিয়াই লোণপানী হৈ যায়। এফালে কয় চীনী-হিন্দু ভাই-ভাই আকৌ তেওঁলোকৰেই প্ৰতিমূৰ্তি সাজি জ্বলাই থাকে। দৈহিক ভাই-ভাইৰ এই অৱস্থা চোৱা। আত্মিক সম্বন্ধকতো নাজানে। তোমালোকক পিতাই বুজায় যে নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰিব লাগে। দেহ-অভিমানত বান্ধ খাব নালাগে। কোনো-কোনোৱে দেহ-অভিমানত বান্ধ খাই যায়। পিতাই কয় দেহৰ লগতে দেহৰ যি সম্বন্ধ আছে, সকলোকে ত্যাগ কৰিব লাগে। এই ঘৰ আদি সকলো পাহৰি যোৱা। বাস্তৱতে তোমালোক পৰমধামৰ নিবাসী। এতিয়াই পুনৰ তালৈ যাব লাগিব, য'ৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা, তাৰ পিছত মই তোমালোকক সুখধামলৈ পঠাই দিম। গতিকে পিতাই কয় তাৰ বাবে লায়ক হ'ব লাগিব। গড়ে (ভগৱানে) কিংডম (ৰাজ্য) স্থাপনা কৰি আছে। যীশুখ্ৰীষ্টৰ কোনো কিংডম নাছিল। সেয়াতো পিছলৈ যেতিয়া লাখ লাখ খ্ৰীষ্টীয়ান হ'ল তেতিয়াহে নিজৰ কিংডম স্থাপনা কৰিছিল। ইয়াততো তৎক্ষণাৎ সত্যযুগী ৰাজ্য স্থাপনা হৈ যায়। কিমান সহজ কথা। যথামত ভগৱানে আহি স্থাপনা কৰিছে। কৃষ্ণৰ নাম দি সকলো খেলিমেলি কৰি দিলে। প্ৰাচীন ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান গীতাত আছে। সেয়াতো প্ৰায় লোপ হৈ যায়। ইংৰাজী শব্দ বহুত ভাল। তোমালোকে ক'বা বাবাই ইংৰাজী নাজানে। বাবাই কয় মই কিমানলৈ সকলো ভাষা কৈ থাকিম। মুখ্য হৈছে হিন্দী। সেয়েহে মই হিন্দীতে মুৰুলী শূনাওঁ। যাৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিছো তেওঁ হিন্দীহে জানে। গতিকে এওঁৰ যি ভাষা ময়ো তাকে কওঁ। আৰু অন্য কোনো ভাষাত জানো পঢ়াম। মই যদি ফ্ৰেণ্ড (বন্ধু) বুলি কওঁ তেন্তে এওঁ কেনেকৈ বুজিব। মুখ্য হৈছে এওঁৰ (ব্ৰহ্মা বাবা) কথা। এওঁতো প্ৰথমতে বুজিব লাগিব। অন্য কাৰোবাৰ শৰীৰ জানো ল'ম।

গীততো কয় - মোক লৈ যোৱা কিয়নো পিতা আৰু পিতাৰ ঘৰৰ ঠিকনাতো কোনোৱে নাজানে। মিছাকৈয়ে কৈ থাকে। অনেক মনুষ্যৰ অনেক মত সেয়েহে সূতাত জোট লাগি গৈছে। পিতাক চোৱা কেনেকৈ বহি আছে। এইখন চৰণ কাৰ? (শিৱ বাবাৰ) সেয়াতো মোৰ (ব্ৰহ্মা) নহয় জানো। মই লোণত দিছো। শিৱবাবাইতো অস্থায়ী ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰে। এনেয়েতো এইখন চৰণ মোৰেই নহয়নে। শিৱৰ মন্দিৰত চৰণ ৰখা নহয়। কৃষ্ণৰহে চৰণ ৰখা হয়। শিৱতো হৈছে উচ্চৰো উচ্চ, তেনেহ'লে তেওঁৰ চৰণ ক'ৰ পৰা আহিল। অৱশ্যে হয়, শিৱ বাবাই ধাৰলৈ লৈছে। চৰণতো ব্ৰহ্মাৰে হয়। মন্দিৰত ষাণ্ড গৰু দেখুৱায়। ষাণ্ড গৰুৰ ওপৰত আৰোহণ কেনেকৈ কৰিব? ষাণ্ড গৰুৰ ওপৰত শিৱ বাবাই কেনেকৈ আৰোহণ কৰিব? শালিগ্ৰাম আত্মাই মনুষ্যৰ শৰীৰত আৰোহণ কৰে। পিতাই কয় মই যি তোমালোকক জ্ঞান শূনাও সেয়া প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। আটাত নিমখৰ সমান থাকি গৈছে। সেয়া কোনেও বুজি নাপায়। মইহে আহি ইয়াৰ সাৰ বুজাও। মইহে শ্ৰীমত দি সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাইছিলো, তেওঁলোকে আকৌ দেৱতাসকলৰ হাতত স্বদৰ্শন চক্ৰ দেখুৱালে। তেওঁলোকৰ ওচৰতো জ্ঞান নাই। এয়া হৈছে সকলো জ্ঞানৰ কথা। আত্মাই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান পায় যাৰ দ্বাৰা মায়াৰ শিৰ কটা যায়। তেওঁলোকে আকৌ স্বদৰ্শন চক্ৰ অসুৰলৈ বুলি দলিয়াই দিয়া দেখুৱাই দিছে। এই স্বদৰ্শন চক্ৰৰে তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। ক'ৰ কথা ক'ত লৈ গৈছে। তোমালোকৰ মাজতো কোনো বিৰলাইহে এই কথা ধাৰণ কৰিব আৰু বুজাব পাৰে। জ্ঞান হৈছে উচ্চ। ইয়াত সময় লাগে। অন্তিমলৈ তোমালোকৰ জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তি থাকিব। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তেওঁলোকৰো বুদ্ধি নৰম হৈ গৈ থাকে। তোমালোকে বায়ুমণ্ডলক শুদ্ধ কৰা। এয়া কিমান গুপ্ত জ্ঞান। লিখাও আছে যে অজামিলৰ দৰে পাপীকো উদ্ধাৰ কৰিলে কিন্তু তাৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। তেওঁলোকে ভাবে যে জ্যোতি জ্যোতিত সমাহিত হৈ গ'ল। সাগৰত বিলীন হৈ গ'ল। পাঁচ পাণ্ডৱ হিমালয়ত গলি গ'ল। প্ৰলয় হৈ গ'ল। এফালে দেখুৱায় তেওঁলোকে ৰাজযোগ শিকিলে আকৌ প্ৰলয় দেখুৱাই দিলে আৰু পিছত শ্ৰীকৃষ্ণই আহত পাতত আঙুলি চুপি আহি থকা দেখুৱায়। তাৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। তেওঁতো গৰ্ভ মহলত আছিল। আঙুলিতো শিশুৱেহে চুপি থাকে। ক'ৰ কথা ক'ত লগাই দিছে। মনুষ্যই যি শুনে তাকেই সত্য-সত্য বুলি কৈ থাকে।

সত্যযুগক কোনোৱে নাজানে। মিছা তাকে কোৱা হয় যি বস্তু নাথাকেই। যেনেকৈ কয় যে পৰমাত্মাৰ নাম-ৰূপেই নাই। কিন্তু তেওঁৰতো পূজা কৰি থাকে। গতিকে পৰমাত্মা হৈছে অতি সূক্ষ্ম। তেওঁৰ সমান সূক্ষ্ম বস্তু আৰু একোৱে নাই। একেবাৰে বিন্দু হয়। সূক্ষ্ম হোৱাৰ কাৰণে কোনোৱে নাজানে। যদিও আকাশকো সূক্ষ্ম বুলি কোৱা হয় কিন্তু সেয়া হৈছে পলাৰ (শূণ্য), 5 তত্ব আছে। 5 তত্বৰ শৰীৰত আহি প্ৰৱেশ কৰে। সেয়া কিমান সূক্ষ্ম বস্তু। একেবাৰে বিন্দু। তৰা কিমান সৰু। ইয়াত পৰমাত্মা তৰা কামত আহি বহিলেহে ক'ব পাৰিব। কিমান সূক্ষ্ম কথা। মোটা বুদ্ধিৰ সকলে অলপো বুজি নাপায়। পিতাই কিমান ভাল-ভাল কথা বুজায়। ড্ৰামা অনুসাৰে কল্পৰ আগতে যিয়ে ভূমিকা পালন কৰিছিল, সেয়াই পালন কৰে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে পিতাই আহি নিতৌ নতুন-নতুন কথা শুনায়, গতিকে নতুন জ্ঞান হ'ব নহয় জানো। সেয়েহে সদায় পঢ়িব লাগে। কোনোবা নিতৌ নাহিলে বন্ধুৰ ওচৰলৈ গৈ সোধে যে আজি ক্লাছত কি শুনালে? ইয়াতো কোনোৱে পঢ়িবলৈকে এৰি দিয়ে। বচ, কৈ দিয়ে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ অধিকাৰ নালাগে। হেৰ', পঢ়া এৰি দিলে তোমাৰ কি

অৱস্থা হ'ব? পিতাৰ পৰা কি অধিকাৰ ল'বা? বচ, ভাগ্যত নাই। ইয়াতো স্থূল সম্পত্তিৰ কোনো কথাতো নাই, জ্ঞানৰ খাজনা পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। সেই সম্পত্তি আদিতো সকলোবিনাশ হ'ব, তাৰ নিচা কোনোৱে ৰাখিব নোৱাৰে। পিতাৰ পৰাহে অধিকাৰ পাব। তোমালোকৰ ওচৰত কৌটিৰ হিচাপত সম্পত্তি থাকিলেও, সেয়াও মাটিত মিহলি হৈ যাব। সকলো এই সময়ৰেই কথা। এয়াও লিখা আছে যে কাৰোবাৰ ধূলিত পোত খাব, কাৰোবাৰ জুইত জ্বলি যাব..... এই সময়ৰ কথাবোৰ অন্তিমলৈ আহি যায়। বিনাশতো এতিয়া হ'বই। বিনাশৰ পিছত হৈছে স্থাপনা। এতিয়া সেই স্থাপনা কৰি আছে। সেয়া হৈছে আমাৰ ৰাজধানী। তোমালোকে অন্যৰ কাৰণে নকৰা, যি কৰিবা সেয়া নিজৰ কাৰণে। যিয়ে শ্ৰীমতত চলিব তেওঁলোকেই মালিক হ'ব। তোমালোকতো নতুন বিশ্বত নতুন ভাৰতৰ মালিক হোৱাগৈ। নতুন বিশ্ব অৰ্থাৎ সত্যযুগত তোমালোক মালিক আছিল। এতিয়া হৈছে এয়া পুৰণা যুগ পিছত তোমালোকক পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা হয় নতুন দুনিয়াত যোৱাৰ কাৰণে। বুজিবলৈ কিমান ভাল-ভাল কথা। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ জ্ঞান, আত্ম অনুভূতি। মোৰ পিতা কোন? পিতাই কয় মই আহো তোমালোক আত্মাসকলক শিকাবলৈ। এতিয়া পিতাক অনুভৱ কৰা হয় পিতাৰ দ্বাৰা। পিতাই বুজায় তোমালোক মোৰ অতি মৰমৰ সন্তান। কল্পৰ পিছত পুনৰাই আহি মিলিত হৈছে উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ বাবে। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে নহয় জানো। নহ'লে পিছলৈ বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব, বহুত শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। যিয়ে পিতাৰ সন্তান হৈ পিছত কুকৰ্ম কৰে, তেওঁলোকৰতো কথাই নুসুধিবা। ড্ৰামাত চোৱা বাবাৰ কিমান ভূমিকা আছে। সকলো দি দিছে। বাবাই আকৌ কয় ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰতিদানত দিম। আগতে তোমালোকে আওপকীয়াকৈ দিছিল। গতিকে ভৱিষ্যত এটা জন্মৰ কাৰণে দিছিল। এতিয়া পোনপটীয়াকৈ দিয়া গতিকে ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে বীমা কৰি দিওঁ। পোনপটীয়া আৰু আওপকীয়াৰ মাজত কিমান প্ৰভেদ আছে। তেওঁলোকে দ্বাপৰ-কলিযুগৰ কাৰণে ঈশ্বৰক বীমা কৰে। তোমালোকে সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ কাৰণে বীমা কৰা। পোনপটীয়া হোৱাৰ কাৰণে 21 জন্মৰ কাৰণে পোৱা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) অবিনাশী পিতাৰ পৰা অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ খাজনা লৈ ভাগ্যৱান হ'ব লাগে। নতুন জ্ঞান, নতুন পঢ়া নিতৌ পঢ়িব লাগে। বায়ুমণ্ডলক শুদ্ধ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ বাবে নিজৰ সকলো বীমা কৰি দিব লাগে। পিতাৰ হোৱাৰ পিছত কোনো কুকৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান: জ্ঞান অমৃতৰ বৰ্ষাৰ দ্বাৰা মৃতকৰ পৰা মহান হওঁতা মৰজীৱা (জীৱন্তে মৰা) হোৱা
আগতে চিন্তাৰ চিতাত জ্বলি আছিল, এতিয়া পিতাই জ্ঞান অমৃতৰ বৰ্ষাৰে জ্বলি থকা চিতাৰ পৰা মৰজীৱা বনাই দিছে। জীয়াই তুলিছে। পিতাই অমৃত পান কৰাই অমৰ কৰি দিলে। আগতে মৰি থকা মৃতকৰ সমান আছিল আৰু এতিয়া মৃতকৰ পৰা মহান হৈ গ'ল। আগতে কৈছিল ভগৱানে মৃতককো জীয়াই তোলে কিন্তু কেনেকৈ কৰে, সেয়া জনা নাছিল, এতিয়া আনন্দিত হোৱা যে পিতাই আমাক জ্বলি থকা চিতাৰ পৰা উঠাই অমৰ কৰি দিলে।

স্লোগান: ধৰ্মত স্থিত হৈ কৰ্ম কৰোঁ তা জনেই ধৰ্মাত্মা হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!